

Le soleil brille pour tout le monde...

พระอาทิตย์ย่อมส่องแสงแก่ทุกคน

บทนำ

"อีกไม่นานก็เช้า ฉันยังตื่นยังไม่ลืมตา
ยังไม่อาจข่มตานอน
มันยังมีตียิ่งปวดร้าว ฉันยังอยู่กับตัวเอง
และยังหวาดกลัว..."

"โอ๊ะโอ๊ะ~ ซ้ายเลยยย เพลงนี้แหละ ทำไมถูกใจจัง ^O^//~~"
เสียงเพลงในห้องคาราโอเกะที่ใครไม่รู้กดเลือกตั้งก้องขึ้นทั้งห้อง...
เพลงเก่าแสนเก่าที่อยู่ๆ ก็มาดังขึ้นในตอนนั้นตอกย้ำให้รู้สึกร่วมไปกับเพลงได้ดีแสนดี

"กลัวกับการหลับตาและมองเห็น ภาพที่เธอจากไปในวันนั้น..."

"เอามาเน้~ ฉันขอร้องเหอะ =_//"

ไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนกดเลือกเพลงนี้ และก็ไม่รู้ว่าใครเป็นคนที่ครอง
ไม้ค้ อยู่ แต่ฉันกลับเดินเซตุ่มๆ ไปดึงไม้ค้ออกมาจากปากคนร้องแล้วเอ
มาครองเองคนเดียว

"พรุ่งนี้จะต้องเผชิญอีกวันที่ไม่มีเธอ... ต้องอยู่กับความเหงา

"ต้องอยู่อย่างปวดร้าวหัวใจ"

แค่เริ่มร้องเพลงไปตามทำนอง ในหัวใจก็เจ็บปวดตามไปกับภาพ
ที่ปรากฏเป็นตัวอักษรบนจอทีวี

"เฮ้อออ~ แบริ เมื่อไหร่แกจะเลิกร้องเนี่ย"

เสียงเพื่อนคนแรกบ่นขึ้น ฟังๆ แล้วน่าจะเป็นเสียงยัยชิงละมั้ง แต่
ฉันก็ยังแหกปากร้องต่อไป

"มันแย่งฉันไปอีกแล้วนะ ยัยแบร์มันร้องมาตั้งแต่หกโมงเย็นจนนี้
จะสามทุ่มแล้ว กินแรงเยอร์ไปหรือไงนะ"

"กลัวว่าจะไม่ใช่แรงเยอร์อย่างเดียวสิ ฉันเห็นมันอัดเกล้าเข้าไปอีก
ต่างหาก --;"

"เฮ้ยยย~!!"

ที่นี้ฉันได้ยินบรรดาอัยเพื่อนๆ พวกนี้ร้องโวยวายเสียงหลง ทือ จะ
กรี๊ดกร๊าดอะไรกันนักหนาอะ ถ้าคิดมากเรื่องค่าชั่วโมง เตี่ยฉันจ่ายเยอะ
สุดก็ได้เนี่ยนา ยัยเพื่อนงก --..-//

เอือกกก~ ว่าแต่ทำไมเนี่ยร้องคาราโอเกะบนจอซึกเริ่มพรวดเือน
ละเนี่ย

"แล้วมันไปเอาเกล้าที่ไหนมากินนะ"

ฉันเห็นรางๆ ว่าเพื่อนคนหนึ่งของฉันลุกขึ้นไปเขย่าคอเพื่อนอีกคน

"จะไปรู้เหรออ ฉันก็ไม่รู้ แต่หันมาดูอีกทียัยแบร์ก็เล่นซัดเอาๆ
อย่างกับน้ำเปล่า"

"เฮ้ย~! ยัยนั่นไม่เคยกินเหล้านะ!"

"ฉันก็คิดแบบเธอนั่นแหละ~!"

โอ้ยยย~!! เพื่อนฉันจะเถียงกันอีกนานไหมเนี่ย!! ฉันจะร้องเพลง
นี้ อยากจะร้องเพลงที่รู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาทันทีที่ได้ยิน เพลงที่ฟังและร้อง
ตามแล้วบาดลึกเข้าไปในหัวใจ

"ยัยนั่งอยู่ตรงนี้ ยังคงปล่อยให้เวลา ได้ล่วงเลยผ่านปายยย~ คิน
ละวันเหล่านั้น ยัยวนเวียนและผ่านมา ให้เจ็บยิ่งขึ้นปายยย =O=~"

เพราะงั้นฉันก็เลยแหกปากร้องเพลงต่อ ไม่สนใจเพื่อนสามสี่คนที่

มาด้วยแล้ว อยากรจะวิตว้ายอะไรก็เชิญเลยตามสบาย ฮ่าๆ ฮี้~ เอ้อ...
ทำไมมันปวดหัวหนักๆ จังแฮะ --;;

"ยังคงมีเรื่องราวที่เจ็บช้ำม... ยังคงมีน้ำตาไม่ขาดหาย ต้องฝันตัวเอง
ให้ก้าวเดินต่อไป..."

จากนั้นเสียงเพลงที่ไม่ได้ปิดเสียงร้องก็ดังต่อจากตอนที่ฉันหยุดร้อง
ไป เพราะว่ารู้สึกมันขึ้นมาจนไม่อาจร้องประสานเสียงต่อไปได้

ไม่ใช่แค่เพียงความรู้สึกมันงงหรือก แต่ไอ้อาการเจ็บจุดตรงอกนี้
กับอาการดวงตาร้อนผ่าวราวกับอยากรจะร้องให้ออกมา มันทำให้ฉันต้อง
หยุดร้องแล้วก้มหน้าหลบ

แต่เสียงเพลงที่ไม่ได้ปิดเสียงร้องกลับดังขึ้นมาตอกย้ำให้ยิ่งเจ็บปวด

"เฮ้ย! แล้วอยู่ที่ๆ ทำไมยังแบร์มันนี่กินเหล้าขึ้นมาล่ะ"

"แกกับพวกฉันก็อยู่กับมันทั้งวัน จะไปรู้ได้ไงล่ะ --"

"เว้ย~! นี่อย่าบอกนะว่ามันคึกกินเล่นๆ นะ"

"ใครมันจะบ้ากินเล่นๆ จนเมาขนาดนี้วะ"

งีม พวกนั้นก็ยังเถียงกันไม่จบไม่สิ้น แต่ฉันง่วงจ้งเลย ฉันหลับ
ตรงนี้ได้ไหมนะ

"เฮ้ย~! ปาน! ไอ้แบร์มันฟูบไปแล้วว~!"

"อ้าว! ไอ้แบร์ๆ ตื่นๆ แกอย่ามาหลับตรงนี้นะ~"

งีมๆ อย่ามาตบหน้าฉันสิยยเพื่อนบ้า! คนเค้าง่วงก็อยากรจะนอน
เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือไง ชัดขวางคนอยากนอนไม่ผิดกฎหมายแต่ผิด
ศีลธรรมนะยะ ฉันไม่ยอม ฉันจ่านอน ขอฉันนอนเหอะนะ ไม่อยากตื่น
เลย~~

"พรุ่งนี้จะต้องเผชิญอีกวันที่ไม่มีเธอ

ต้องอยู่กับความเหงา ต้องอยู่อย่างปวดร้าวหัวใจ"

"ไอ้แบร์ ตื่นนน~!!"

"เฮ้ย! ฉันไม่มีปัญหาแบกแกไปที่แท็กซี่น้ำ TOT"

"ทำไมเพื่อนฉันเป็นนี้ไปได้เนี่ยยย"

เสียงสามสี่เสียงยังดังระงมไปมาในรูหู แต่มันไม่ได้ส่งผลอะไรกับฉันเลย เพราะสิ่งที่ส่งผลกับฉันมากที่สุดกลับเป็นเพลงที่ยังคงร้องวนไปมาดังก้องอยู่ในห้องตอนนี่

"จากนี้ฉันต้องเดินต่อไปอย่างไรจุดหมาย

อีกนานสักแค่วัน ที่ต้องอยู่อย่างเจ็บเหงาเพียงลำพัง..."*

อีกนานแค่วัน ที่ฉันต้องเจ็บปวดแบบนี้เพียงลำพัง

1

Hangover!

...และแล้วฉันก็หยุดเรียนไปวันหนึ่งเต็มๆ!

เฮ้~! =..= ซึ่งมันเป็นผลอันเนื่องมาจากเมามายอย่างหนักหน่วง และในที่สุดวันนี้ฉันก็ได้ฤกษ์ลากสังขารตัวเองมาเรียนได้ลึกที หลังจากทีโดนแบกกลับบ้านไปให้แม่กับพี่ฉันย้ำเรื่องออกไปกินเหล้าเมาแค้นอกบ้านจนกลับดึกตื่น

ไฉ่ตอนเมาน่ะโดนด่าเป็นชั่วโมงก็ไม่วู้สึกหรรอก -- แต่ไฉ่วันรุ่งขึ้นหลังหายเมาแต่ยังแสบก้จนปวดหัวตุบๆ ตลอดเวลา แถมยังโดนแม่เรียกไปเทศนาเรื่องสุราเมระยะจนหูชาไปครึ่งวันต่อนั้นลิ้มข้างแสนเศร้า~ เพราะงั้นวันนี้ถึงจะมีอาการแสบก้เล็กน้อย แต่ฉันว่าฉันหนีมาเรียนให้รู้แล้วรู้รอดยังดีกว่าอยู่บ้านโดนแม่บ่นแยะเลย ฮุ~ --

"อืม~~"

ฉันบิดขี้เกียจ สะบัดคอกไปมา แล้วก็ทุบปึกๆ ลงที่หลังคอก แต่ไฉ่อาการแสบก้ก็ไม่ได้ดีขึ้นเท่าไร ก็แหงล่ะ ฉันไม่เคยกินเหล้ามาก่อนนี่นา อยู่ดีๆ วันนั้นดันนึกบ้าอะไรไม่รู้แอบสั่งเหล้าลับหลังเพื่อนมากระดก

* เพลง อีกวันที่ไม่มีเธอ ศิลปิน : แอน ธิตินา

อย่างกับน้ำเปล่า จนเมาแต่ไม่รู้เรื่องรูปร่างว่าสลับเหมือนดโปตั้งแต่เมื่อไหร่
อึยยย~!! ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัวเลย ต่ไปนี่ฉันจะไม่คึกคักอยากเมา
อีกแล้ว ให้ตายสิ! ลืมเรื่องราวที่ไม่อยากจดจำได้แค่เดี๋ยวเดียว แต่ต้อง
มาทนทุกข์จากอาการแสบก้นานราวเป็นปี --;

และโชคดีที่ว่าโรงเรียนคาเมล็อตของฉันไม่ได้จู้จี้อะไรมากมายนัก
เพราะงั้นพอฉันอ้ากกับอาจารย์ว่าฉันหยุดเรียนเมื่อวานเพราะเป็นหวัด
เลยไม่มีใครสงสัยซักใ้อะไรให้มากมายนอกจากว่า 'แล้วดีขึ้นหรือยัง'
ก็เท่านั้น ไบรับรองแพทย์ก็ไม่ต้องหอบมายืนยันด้วย ฮึ~

"โห เล่นหยุดเรียนเลยนะยัยแบร์"

พอมาถึงห้องฉันก็โบกมือทักทายเพื่อนด้วยท่าทางลึลลๆ แล้วก็
อย่างว่า ทั้งขิง ทั้งปาน และเพื่อนอีกสองสามคนทีไปคาราโอเกะด้วย
กันกับฉันวันนั้นต่างพากันเข้ามาถามไถ่สารพัดเรื่องทีฉันไปกินเหล้ามา

"ใครใช้ให้แกกินเหล้านะแบร์ ถามจริง --^"

"แฮ~! ไม่มีใครใช้หรือก ฉันแค่อยากลองดูว่าทำไมผู้ใหญ่ถึงชอบ
กินเหล้าแค่นั้นแหละ --"

ฉันแก้ตัวไปอย่างเนียนๆ แล้วก็กะพาราเซตามอลสองเม็ดใส่มือ
โยนใส่ปาก กระจกน้ำตามหวังว่าวันนี้ฉันคงจะเรียนรู้เรื่องโดยไม่มี
อาการแสบกตามมาราวี สาธุ~

'แบร์ ฉันมีอะไรจะบอก...'

แค่หลับตาลง คำพูดที่ยังวนเวียนอยู่ในหัวก็ดังก้อง เพราะงั้นฉัน
เลยลืมตาขึ้น แล้วพยายามสลัดคราบความคิดที่ยังคงฝังลึกอยู่ในหัวสมอง
ออกไป

"นี่แกเมาค้างรีเปล่าแบร์"

"เปล่า~ สบายบรีอ --)V"

ฉันลืมตาขึ้นมาโบกไม้โบกมือเป็นสัญญาณว่าสบายดี อาการแสบก
เหล้าเดียวก็หาย แต่ไอ้หัวใจแสบกนี่ท่าจะนานเหมือนกันนะ แฮ้อออ~!

"ไปนอนห้องพยาบาลเหอะแก วันนี้คงเรียนไม่รู้เรื่องหรือก"

ปานเอามือแตะหน้าผากฉันเหมือนจะทดสอบดูว่าร้อนรีเปล่า แล้ว

ก็ออกปากไล่ฉันให้ไปหาที่นอนในทันใด แคนนี่ก็จะเรียนตามไม่ทันอยู่แล้ว
เนี่ยนะ ยังจะมาให้ฉันโดดไปนอนห้องพยาบาลเล่นอีก

แต่มันก็ดีเหมือนกันนะ~ ฉันโดดเรียนไปขออาจารย์ห้องพยาบาล
นอนหลับดีกว่า ฉันเห็นด้วยกับป่านว่าวันนี้เรียนไปก็คงไม่รู้เรื่อง --;

"จ้ะกลางวันก่อนไปกินข้าวมาเรียกด้วยนะ"

"อือ"

ฉันสั่งป่านกับซิงเรียบร้อยก่อนจะเดินไปห้องพยาบาล ระหว่างทาง
ก็แฉะพักมองโน่นนี่ให้เป็นบุญแก่สายตาเล็กน้อย ทำไมล่ะ ก็โรงเรียนฉัน
มีส่วนสวยนะ แล้วบ้านฉันก็ไม่มีสวนงามๆ แบบนี้นี่นา --

"อ้าว...แบริ~"

เสียงเรียกหนึ่งทำให้ฉันสะดุ้งตัวขึ้นนิดหน่อย หลังจากที่เท้าแขน
ลงบนราวระเบียงเพื่อสูดกลิ่นสดชื่นของสายลมยามที่พระอาทิตย์กำลัง
ย่ำแดง

"ไง~ มีอะไรหรือ" ฉันส่งยิ้มพร้อมกับยกมือขึ้นทักผู้ชายตรงหน้า
เขาคือ 'โจ๊กเกอร์' เพื่อนตั้งแต่สมัย ม.ต้น ของตัวเอง โจ๊กเกอร์
เป็นผู้ชายที่ดูดีมากๆ ทั้งรูปร่างที่สูงโถงแบบนักกีฬา ผมสีน้ำตาลเข้ม
ตามม จมูกโด่ง... เรียกง่าย ๆ ว่าดูดีไปหมดเลยละ แถมยังฮอตฮิตติดอันดับ
หนุ่มหล่อช่างฝันหนึ่งในสิบของโรงเรียนตอนอยู่ ม.สี่ ด้วยนะ

"ไม่มีแล้วทักไม่ได้รีง --^"

"บ้า... ทักได้ดิ~"

ฉันเดินเข้าไปตบไหล่โจ๊กเกอร์ทีนึง เราเป็นเพื่อนที่สนิทกันมา
ตั้งแต่ ม.ต้น พอขึ้น ม.ปลาย แม้ว่าเรายังคงอยู่ห้องเดียวกัน แต่อะไร
หลายๆ อย่างกลับทำให้เราไม่ได้พูดคุยถึงขั้นแสดงออกถึงความสนิทกัน
เหมือนเดิม

"เฮอะ~ แล้วไป นึกว่าทักไม่ได้ จะได้เลิกคบไปเลย"

"เฮอะ! นายไม่มีทางเลิกคบเพื่อนอย่างฉันได้หรอกโจ๊กเกอร์~"

ฉันพูดพร้อมกับตบไปที่ไหล่โจ๊กเกอร์แรงๆ อีกที

ใช่... นายไม่มีวันเลิกคบฉันเป็นเพื่อนได้หรอก ไม่มีวัน ไม่มีทาง...

'แบร์ ฉันมีแฟนแล้วนะ...'

ไม่มีวัน... เพราะถ้านายเลิกมองเราแบบเพื่อนได้ สถานะของเรา
ก็คงไม่ยุติในแบบที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

"เมื่อวานทำไมไม่มาเรียนล่ะ เป็นห่วงแทบแย่"

โจ๊กเกอร์ถามฉันพร้อมกับส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้

"โดดเรียนนะ ชี้เกี่ยจ --"

นายสังเกตเห็นด้วยหรือ ไม่ใช่สิ นายสังเกตเห็นเสมอนี้นา... แต่ใน
ฐานะของเพื่อน

"เกรงนี่นา -- เออใช่ วันก่อนที่แบร์บอกว่าจะขอยืมซีดี..."

โจ๊กเกอร์บ่นเสริมก็ตบกระป๋องตัวเองไปมา ก่อนจะหยิบเอาซีดีแผ่น
นี้งออกมาจากกระเป๋าขึ้นมาให้ฉัน

"ซีดี? งานจบสมัย ม.ต้น นะหรือ"

"อ้อ อย่าทำหยาละ ไม่ได้ก็อปไว้ด้วย --"

"นี่เห็นฉันเป็นคนแบบไหนหา -- ๗?"

"ทีของเธอเองยังทำหยาจนต้องมายืมของฉันไม่ใช่รึไง"

"ซี~!"

ผิดแล้วละ ฉันไม่ได้ทำมันหยาสักหน่อย

"Thanks~ ไปแล้ว หนีนายดีกว่า"

"จะไปไหนละ ห้องเธอกับฉันอยู่ด้านนั้นไม่ใช่หรือ --)α"

โจ๊กเกอร์ทำหน้าง ซึ่งนิ้วไปทางห้องเรียนของเราที่ฉันเพิ่งเดินออก
มา

"ไม่อะ~ ฉันจะไปห้องพยาบาล"

"หือ ไม่สบายหรือ ๐_๐!?"

"เปล่า..."

จะตกใจทำไม อย่าทำท่าตกใจ อย่าทำท่าเป็นห่วงเป็นใยฉันแบบนั้น

ได้ไหม

"แค่ไปนอนพัก โดดเรียนเฉยๆ มากกว่า --)V"

"งั้นหรือ --;"

"ไปล่ะ"

"อ้อ บาย~"

ฉันดับโหล่ของใจก็เกอร์เบาๆ อีกสองสามทีแล้วเดินออกมาอย่างเคย ...ไม่มีเสียงเรียกเพื่อจะรั้งเอาไว้ ฉันพอใจหยุดสนทนากับเขาแค่นั้น เขาก็พอใจที่จะหยุดสนทนากับฉันเพียงแค่นั้นเหมือนกัน

ฉันเดินหนีจากใจก็เกอร์มาได้ไกลพอควร หันกลับไปมองก็ไม่เห็นเงาตานั้นแล้ว ก็เลยทิ้งตัวลงนั่งที่ม้านั่งริมระเบียบแถวนั้นแล้วมองของที่อยู่ในมือ

ซีดีบันทึกภาพงานฉบับนี้หรือ ฉันไม่ได้ทำมันหายหรือใจก็เกอร์แต่ฉันหักมันทิ้งถึงขยะไปแล้วต่างหากล่ะ ซี~! --^

"เฮ้อออ"

ฉันถอนหายใจยาวกับตัวเอง เบื่อจริงๆ เลยชีวิต ทำไมหัวใจคนเราถึงได้ซับซ้อนนัก ทำไมหัวใจต้องถูกสร้างมาให้รักใคร ทำไมหัวใจต้องเชื่อมโยงกับสมอง ดังนั้นมันเลยต้องจดจำในสิ่งที่ไม่อยากจำ ไม่ยอมลืมเลือนไปได้ง่ายๆ ลึกที่

"เฮ้~ ไม่สบายหรือ"

"O_O!?"

มือหนึ่งยื่นมาแตะเบาๆ ที่กลางหน้าผากฉัน

"เออ? ก็ไม่มีใช้นี่นา --?"

อีกมือหนึ่งของเจ้าของมือนั้นแตะที่หน้าผากของตัวเอง ท่าทางเหมือนวัดอุณหภูมิร่างกายว่าอุ่นเท่ากันรีเปล่า

"รีว่าปวดหัว"

"นายเป็นใครนะ --;"

ฉันเงยหน้าขึ้นมองบุรุษแปลกหน้าที่โผล่มาทำตัวเหมือนคุณหมอใจดีต่อเด็กน้อยอย่างงงๆ หมอนี้เป็นผู้ชายหน้าขาวใสสะอาด ท่าทางว่าเรจรีเป็นเพราะพยายามทำหน้าที่คิกขุอยู่ก็ไมรู้ ผมยอมเป็นสินน้ำตาของที่พอโดนแดดก็ส่องสีทองชะแจ่มจรัส แถมยังหน้าตาดีอย่างกับพวกนายแบบ

"เออ? รีว่าจะเป็นลม แบบนั้นรีเปล่า --?"

"เปล่า --^"

หมอนี่เป็นใครเนีย ถ้าอีกสองวินาทีไม่ยอมเอามือออกจากหน้าผากฉันล่ะก็ ฉันจะเตะเส้นผ่านศูนย์กลางโลกนายให้ลงไปนอนดินจริงๆ ด้วย --^

"อ้อ~ รู้แล้วละ~!"

อืม ฉันจะปล่อยให้หมอนี่เดาไปอีกสักคำแล้วกัน --

"เมาค้างสินะ แม่สาวคาราโอเกะ~ ^O^"

"=_=";

หมอนี่ว่าไงนะ เมาค้าง? สาวคาราโอเกะ? อะไรนะ! หมอนี่ทำไมทำท่าอึ้งอึ้งมึนๆเหมือนเคยไปเจอคนที่ไหน รู้ว่าจะเป็นวันนั้น แล้วจะไปเจอกันได้ไง

โอย...ยังคิดยิงปวดเศียร --;

"ฉันจำไม่ผิดใช่ไหม แม่สาวซีเ็มมา ^^"

"เราเคยเจอกันนั่นหรือ --;"

ฉันยกนิ้วชี้ขึ้นมาชี้สลบไปมาระหว่างฉันกับอิตาหัวหน้าตาลทอง นึกยังงี้ก็นึกไม่ออกว่าไปรู้จักนายนี้ได้ยังไง ในเมื่อฉันก็ไปกับเพื่อนในกลุ่มแล้วก็ร้องเพลงอย่างเดียว ไม่ได้ออกไปไหนเลย... เว้นแต่ไปห้องน้ำ...

รู้ว่หมอนี่มีหน้าที่คุมอยู่หน้าห้องน้ำ? ก็ไม่น่าจะใช่ หน้าตาดีเกินตำแหน่งรับไหว --;

"เคยสิ~ ก็วันนั้นเธอมาแะ แถมยังสลบเหมือดอยู่ในห้องคาราโอเกะเบอร์สาม"

นายหัวทองปล่อยมือออกจากหน้าผากฉันแล้วเอาไปลูบคางทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะพละมออกมาบลาๆ ตามความเป็นจริงทุกประการ... วันนั้นฉันอยู่ห้องคาราโอเกะเบอร์สามจริงๆ นะแหละ --;

"แล้วที่นี้เพื่อนเธอก็ลากเธอออกมาทันไม่ไหว พอดีฉันเดินออกมาเลยกลายเป็นตัวช่วยไปโดยปริยาย~"

"หมายความว่าไง --;"

"ก็หมายความว่าวันนั้นฉันเป็นคนแบกเธอขึ้นแท็กซี่พาไปส่งที่บ้าน"

นะสิ ^^"

"หา~!!?"

ฉันตะโกนลั่นจนนายหัวน้ำตาลทองผงะออกไปพลางทำท่าเอานิ้ว
อุดหูเบ้าหน้า

"เสียงดังจัง แปลว่าเริ่มสร้างเมมาแล้ว ^^"

"นี่นายพาฉันไปส่งที่บ้านเนี่ยนะ"

"อ้อ~ อ้อ แต่ไปกับเพื่อนเธออีกคนที่ชื่อชิงมั่ง"

"แน่นอน =_=;"

"อ้อ ^^~"

เฮ้อออ ฉันค่อยยังชั่วหน่อย อดายน้อยก็มีเพื่อนฉันไปส่งอีกคน
นึกว่าหมอนี่พาฉันขึ้นแท็กซี่ไปคนเดียวซะอีก... มีหวังฉันได้โดนพาไป
ทำมิดีมีร้าย ปล้นจี้ชิงทรัพย์ก่อนพอดี

"งั้นก็ขบใจละกันนะ -_-;"

ฉันยกมือขึ้นตั้งท่าห้ามญาติ ก้มหัวขอบคุณในความกรุณาของ
คนแปลกหน้า...ที่หน้าตาดี โอเค... ยอมรับ -..-

"หือ แค่นี้เองหรอ บุญคุณนี้ใหญ่หลวงจะตาย~"

"อ้าว -_-^"

อะไรของหมอนี่อีก แค่ขอบคุณยังไม่พอ ยังจะทวงบุญคุณเพิ่ม
อีกสิไร แค่ช่วยลากฉันขึ้นแท็กซี่ไปส่งบ้านแค่นี้ ไม่ได้แบกฉันขึ้นหลังแบบ
ขี่ม้าส่งเมืองไปส่งถึงบ้านสักหน่อย

"ก็เธออ้วกใส่ฉันนะสิ เต็มคราบเลยด้วย~ เหม็นมากๆ วันนั้นฉัน
ก็จะไปเที่ยวพบกับเพื่อน เลยต้องล้มพับเก็บโครงการไปนอนซุกตัวลง
เตียงร้องไห้กระซิกๆ ซักคราบอ้วกของเธอแทน -O-"

"-_-;"

หมอนี่บรรยายชะวากับอ้วกฉันไปทำลายอนาคตอันงดงามของเขา
เลยอะ

"งั้นฉันจะออกค่าซักกรี๊ดให้แล้วกัน... ขอโทษที"

เมมาครั้งแรกนี่นา... ยังไม่ชิน -_-;

"ไม่เป็นไร ฮ่าๆ~"

อ้าว... แต่พอจะให้เงินค่าชักรีดก็ไม่เอา ที่เมื่อกี้ให้แค่ค่าขอบคุณ
ดันมาบอกว่าน้อยเกินไปนั่น --^

"บุญคุณนี่เธอได้ทดแทนแน่ แต่รอเวลาอีกสักครู่ ^^"

นายหัวน้ำตาลทองแย้มรอยยิ้ม แล้วก็ยื่นมือมาตรงหน้า ไม่รอให้
มือฉันขยับออกไปจับด้วยซ้ำก็คว้ามือฉันเอาไปเขย่าแทน

"ชั้นแทนครับผม ยินดีที่ได้รู้จักอย่างยิ่งครับ ^^"

"อะ... อ้อ ยินดีเช่นกัน --;"

จริงๆ แล้วฉันโกหกล่ะ... จะมีใครเชื่อมั๊ย

ไม่เห็นจะยินดีสักนิดที่ได้รู้จักหมอนี่ ถึงแม้หน้าตาจะหล่อใต้งี้
ก็ตามที แต่นิสัยประหลาดชะมัด แฮ่อออ~ โลกนี้ไม่จริง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

18